

Nafiz Faik Erbaş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

02.02.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Nafiz Faik Erbaş

1961 yılında Ankara'da doğdu. ilk ve orta öğrenimini Yozgat'ın Yerköy ilçesinde tamamladı. 1975'te Kuleli Askeri Lisesi'ne girdi, 1983 yılında Kara Harp Okulundan Topçu Teğmen rütbesi ile mezun oldu. Türk Silahlı Kuvvetlerinin değişik makamlarında çeşitli zaman ve bölgelerde görev yaptı 2014 yılında emekliye ayrıldı

Adını Bilmeden Sevdim (begonvil)

Deniz kokan sokakların sevdası
Rüyaların dokunuşuyla hırçın bir nehir gibi akan
Renkleriyle zamanı unutmuş bir aşk hikayesi gibi
Gölgelere inat ışığın koynunda dans eden
İnce telli narin güzelim
Senin adını bilmeden sevdim

Bir sokak köşesinde bir bahçe girişinde
Gecenin karanlığında kaybolan mor rengini
Utangaç bir gülümsemenin sıcaklığında
Pembe çiçeklerini
Nem kokan duvarların arkasında
Akşama karışan turuncu güzelliğini
Ve maviliklerde süzülen bulutların
Bir çocuk saflığında beyazını sevdim
Adını bilmeden sevdim seni

Bir pencere açılır yavaşça
Güneşten saklanan gölgeleri
Göğe uzanan dallar arasında
Duvarları süsleyen bir güzel karşılar
Rüya gibi
Seni adını bilmeden sevdim
Kendimi sende bulur gibi

Nafiz Faik Erbaş

Akşamın Fantazisi

Bir akşamın karanlık örtüsüne
Göz kırptı uzaklardan bir ışık
Ufka sarıldı ılık bir kızıl anı
Ve rüzgarın omuzunda yürüdü kalbim

Korkusuz bir menekşe gibi duruyordu geçmişim
Gözlerinin içinde eriyen bir mevsimdi sanki
Utangaç bakışlarından doğan kızarmış bir umut
Sevincin sıcak soluğu
Esrik bir ürperti sarar vücudu

Ve çırılçıplak bir dünya kalır
Yıldızlar serpilirken gökyüzüne yavaşça
Kalbim ışığa doğru
Heyecanla çarparak büyür.

Nafiz Faik Erbaş

Amber Yalnızlığı

Kordon'da akşamüstü kızılığı çökünce
Çimler üzerinde bir gün batımı yalnızlığı yaşanır
Işıklar birden suda eriyen bal rengine dönüşür
Ve güneş'in son utancıdır amber
Hüzünle umut arası bir akşam

Dalgaların kıyıya her vuruşu bir haber getirir
Smyrna'nın tozlu raflarından
Sessiz sessiz ağlıyor ışıklar
Bir fahişe gülüşüyle geçiyor zaman
Her sokak başı bir ayrılık hikayesi,
Mutluluğa hasret sanki...

Nafiz Faik Erbaş

Annem

Mesele seni sevmek değil
Sevgini anlatmak ne zormuş annem
Hangi çiçekle anlatayım
Hangi denize benzeteyim seni
Bilemedim
Mevsimler bile yavan kalıyor yanında
Onca yıldız süslüyorken geceleri ısıll ısıll
Benzetemedim ki seni
Ya avuçlarımdan kayıp gidersen
Kararır içindeki tüm sabahlar
Sensiz öksüz kalırım annem
Güneşim ol dersen
Biliyorum
Gecelerim yine eksik kalacak

Sevgini sözle anlatmak olmuyor annem
Kalbinin sıcaklığında susmak
Seni kucaklamak doyasıya
Kokusunu hissetmek saatlerce...

Nafiz Faik Erbaş

Aşk Dediğın

Aşk dediğın nedir ki
Bir bakıştan öte bir sözden beri
Bir dokunuştan öte bir sözden ileri
Aşk dediğın nedir ki
Bir yürekten öte bir gözden beri

Nafiz Faik Erbaş

Aşk ve Acı

Gölün tam ortasında ağlıyorsun
Biliyorum Aşkın en güzel yerinde
Gölün tam ortasında gülüyorsun
Biliyorum Aşkın en acı yerinde...

Nafiz Faik Erbaş

Baharın Gölgesi

Şimdi gölgen düşüyor üstüme
Yeşil bir akşam gölgesi
Ağaçların uzattığı
Serin ve hüzünlü...

O gözleri oturuyorum
Hatıralarımı topluyorum
Bir çocuk masumiyetiyle
Kırlardan çiçek derler gibi
En güzelini sana saklıyorum

Çünkü sen
Bir bahar çiçeğiydin
Koparılmadan önce...

Ve şimdi
Bu gölge içinde büyüyor
Sen gittikçe
Bir bahar daha geçiyor
Kırlarea dönen renklerimle...

Nafiz Faik Erbaş

Bakış Açısı

Biz o büyük aşkları kavgaları yazdık
Dağlara zindanlara aç denizlere söylendik
Sen ise bir akşam vakti
Bir kahvede yalnız başına oturan adamın
İçini sessizce bir şiirle doldurdun.

Biz güneşi tüm dünya için istedik
Sen penceredeki saksıda bir fesleğenin
Güneşe uzanan yaprağını yazdın
Aynı güneşti aslında
Biz kavgasını Sen sevdasını anlattın.

Biz yaşamaya dair mısralar döktürdük
Sen bir kedinin uykuya dairini
Ama anladık ki
Senin o küçük mahsun dünyanda
Bizim koca dünyamızın bütün acıları
Bütün sevinçlerini sakladın.

Nafiz Faik Erbaş

Belki Bir Güz Etkisi

Mevsimi çoktan geçmiş bir gurbet ilanı
Sanki bir kentten göçmek gibi uykularından
Hafızana sığdırdın o bir avuç anı
Aslında bir ömrün darmadağınık geçmişidir

Gitmek
Belli belirsiz bir yere
Haber vermeden...

Nafiz Faik Erbaş

Ben Eylöl'ü Böyle Bilmezdim

Birden döküldü içimden ağaran boşluklar
Sürgün yemiş mevsimlerden birine
Kırmızıya varan yorgunluklar topladım
Gövdeme sığmayan çağrılarla yürüdüm

Bir yangındı yalnızlığın rengi
Gözlerinde sönmeyen
Ve sen
Bir ırmağın söylediği türküydün
Sevdaya akan hasret gibi
Durulmuş suların kıyısında

Eylöl
Bir gülüşün unutulduğu yerdi oysa
Gizli kalmış sızılar vardı
Anlamsız zamanların mevsiminde

Bir sarhoş akşamın avuçlarından dökülen
Kavruk bir hüznün orta yerinde buldum kendimi
Çırılçıplak bir inançla geçtim içinden
Dudağımda küflenmiş bir sevinç
Göz göze gelmeden eylülle...

Bir ayrılığın ilk gecesi gibi
İçimizde büyüyen
Bir yalnızlık yıldızıydı sanki
Söndü işte şimdi

Ben eylülü böyle bilmezdim
Bir kurşun mavisi akşamüstü
Bir su gibi sızardı içime
Oysa şimdi
Duruşu bile ürkek
Yürüyüşü kimsesiz
Ve sesi...
Bir aşkın kendini terk ediydi sanki

Nafiz Faik Erbaş

Bir Hülya Düşün

Bir kadın düşün
Hayatı tek başına göğüslemiş
Hüznü, acıyı, kederi içinde
En güzel gülüşüyle gizleyen bir kadın...

Bir Hülya düşün
O içi hüzünlü bir güneş
Kahkahalı bir yağmur sonrası gökkuşağı
Yorgun kalbinde bin mevsim taşıyan
Bir rüzgar esse, acısız sessizce titreyen
Yalnızlığını gözlerinde saklayan
Vefalı bir dosttur
Ve hayatın tüm acılarına rağmen
Gülmeyi unutmayacak kadar asil bir kadındır...

Nafiz Faik Erbaş

Bir Selamlık Yalnızlık

Gözlerim bir hayal gibi dalar uzaklara
Aklım geçmişî kucaklar hep özlemle
Belli belirsiz anılar, varla yok arasında
Zaman sürgün geçmişe
Rüyalarım parmaklıklar ardında tutsak
Ben ise serserice yağın bir sağınak
Ve yine de yalnızım

Bir bahar günü çiçek kokularında
Saklı sevdalarımı hatırlarım
Karabulutlar iner birden omuzlarıma
Her şey bir nefese düğümlenir
Bir selamlık yalnızlık çökünce bedene
Değer mi?
Sohbetsiz zamana
Çırılçıplak yapraksız bir ağaç gibi
Korkuların büyüdüğü karanlıkta
İçimdeki yalnızlık
Türküler bir kanatsız kuş sanki
Ömrümüzün duvarı sağır, gözleri puslu
Artık kalabalıklarda bile yalnızım.

Sence bu anıları yaşatmak mı?
Yoksa
Bir nefeslik yalnızlık mı?

Nafiz Faik Erbaş

Bir Yalnızlık Gibi

Bir gün gitti
Öyle sessiz, öyle sade
Ne bir elveda
Ne de gözümde kalacak bir bakış
Sadece gitti
Ve ben orada kaldım
Kalbimi tutan yerimden eksik
Adını sayıklayan bir yalnızlık gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Bu Bahar Gözlerindeyim

Şimdi biliyorum
Sen bahardın zaten
Gelişinde çiçek açan
Gidişinle yaprak döken
Ben iste bir ağaçtım
Mevsimleri seninle yaşayan
Dallarımda hep senin rüzgarın
Gölgeimde hep yeşil hatıralar
Ve gözlerimde
O ilkbahar sabahının serinliği

Nafiz Faik Erbaş

Buse

Gözler gözlerle buluştuğunda
Zamansız anlar yaşanır
Kalpler ince bir pencere açar
Sonsuz maviliklere
Göğüslerde bir kuş çırpınmaya başlar
Usulca
Dudaklar kan vakti gibi bekler
Sabırsızca
Ten teni çağırır
Nefesler birbirine karışır
Bir buse ile yangın yerine döner dudaklar
En şehvetlisinden
Vücutları esrik bir duygu ile titrer
Başka dünyalara düşerler
Ve baharı yaşarlar
Geceden sabaha
Dudaklarda bir haz kalır
Zamanın en güzel yerinde
Bir buse sıcaklığında bir ömür

Nafiz Faik Erbaş

Damlacıklar

I

Yaşadığım yerin en güzel yanı
Senin de burada yaşıyor olman
Çünkü aynı gökyüzüne bakıyoruz
Belki aynı anda...

II

Kim bilir hangi mevsimde
Başladı bu aşk
Belki sonbaharda
Sararan yapraklar arasında
Belki de
Hep vardı...

III

Seni sevmek
Sessiz sessiz büyümek
İçimde bir ağaç gibi
Dalları göze uyanan

IV

Seni seviyorum
Çocuk gibi
Dünyayı ilk kez
Görüyormuşçasına
Öyle masum
Öyle büyük

V

Sen benim
En güzel devrimim
En büyük özgürlüğüm
Kalbimde açan
En kırmızı çiçeksin

VI

Seni sevmek
Kocaman bir şey
İçimde büyüyor
Deniz Gibi
Gökyüzü gibi

VII

Kırk yaşında bir adam
Deli gibi sevebilir mi?

Onsekiz yaşındaki
Bir genç gibi
Sevebilir kardeşim
Sevebilir

Nafiz Faik Erbaş

Doğanın Döngüsü

1.
Uyandım baharım.
Uyandım mevsimlerin cennetine.
Yalınayaklı bir türkû gibi
dalların içinden bir sıcaklık yürüdü toprağa.
Tomurcuklar patladı birer birer.
Ağaç göğsünü açtı yavaşça.
Yeşilin bin bir rengine büründüm.
Ve o ilk nefes
dağın eteğinde tutuşan
Bir ateş, bir sıcaklık doğdu aramızda

2.
Yaz olup geçti zaman.
Yağmur vurdu, güneş yaktı, rüzgâr esti.
Gövdesiyle beni sardı,
Aşk dediğin işte o anlardı
Islanan omuz kavrulan el savrul saç
Yaramızdan çiçeklendik birlikte
Biraz serinlik biraz gölge
Biraz hayat olduk
İki ayrı dal aynı gövdende buluştu
Ağaç içinde büyüttüğü sessiz sevinci
Yaprağının yeşiline bıraktı
ve sevdaları, artık göğe değen
Köklere dönüştü

3.
Biliyoruz ikimiz de
Ömürsüz günlere yaklaştığımızı
Kar örtmeden üstümüzü ayrılacağız
Yavaş yavaş bir sarı yorgunluk çökecek
Sararacaksın
Çaresizce kopacağım senden toprağa
Bir rüyadaymış gibi
Üşüyeceğim sensiz, biliyorum
Sanma ki bu ayrılık sonsuz bir veda olur
Çünkü bizimkisi
Bir sonraki bahara saklanmış bir sevda
İstemesem de
Bensiz çırıl çıplak kalacaksın
Ama inanıyorum ki
Yeniden uyandığımda
Yine seninle olacağım
Açacağım dallarında
Daha bir güzel yeşilinden
Daha bir güzel sıcağına günlerin

Nafiz Faik Erbaş

Ebruli Akşamlar

İşte yine o vakit
Gün bitmiş bir türkünün
Son namesi gibi sustu
Bulutlar unutulmuş bir düştten tamam
Artakalan renkler
Bir hüznün geçiyor sokaklardan
Sanki sırtında taşıyor
Bütün günün batığını
Terk edilmiş gülüşlerdeki
Ebruli bir ah gibi

İyi akşamın lacivert tülünden süzülen son ışık
Bir martının kanadında kalmış ve kıyıya vurmuş
Bir deniz yıldızı mısın sen
Yoksa gün batımının ateşinden dökülme
Bir alev yumağı mı?
Cama vuran yağmur damlalarının
Ardında bıraktığı bir kızılçık sancısı mı?
Bilemedim...

Geceye hazırlanan bir karanfil kokusunda
Alaca bir sessizliğin
İçime çekilmiş
Ebruli bir ihtimal
İyi akşamlar ebruli şafak

Nafiz Faik Erbaş

Ege ve İzmir Kokuları

I

İzmir sen yaralı bir martısın
Göğsünde hüzün taşıyan
Kanatlarında eski yangınların izi
Yine de uçuyorsun masmavi denizinde
Ne umut tükeniyor
Ne çığlığında bir şarkı...

II

Aşıklar şehri
Sen bir yanardağsın en ateşlisinden
İçinden binlerce lav akıyor
Patlamalar arka arkaya
Sevdalar püskürtüyor
Yeniden ve yeniden
Taş kesilmiş yürekler arasında

III

Hem yangın hem deniz
Hem hasret hem vuslat
Bir kıyısında gülüşler
Bir kıyısında hüzünler
Ve ortasında
Hiç bitmeyecekmiş gibi duran
Bir akşam üstü: pembe, uzun, derin...
Aşkta böyle bir şeydir işte.

IV

Bana bir İzmir türküsü mırıldansana
İçinde umut da olsun
Hüzün de
Tıpkı körfezin suları gibi
Durgun da olsa
Derinlere saklanmış
Bir dalga gizli olsun

Nafiz Faik Erbaş

Gitmek mi Kalmak mı

Bir yanım bağı yanık bir türkü
Öte yanım kurşun yemiş bir turna
Gitmek desen yürek sürgünü
Kalmak desen ateşe su vermek gibi
Hangisi kolay söyle
Ölmek mi İnce İnce yaşamak mı gün gün

Bir yanda yol var
Nohut tarlalarında sabah ayazı
Tren düdüğü keser gecenin göğsünü
Çocukluğumu asar gider ardımdan
Gitmek dedikleri
Belki bir sigara dumanı gibi hafif
Ama yükü koca bir dağ gibi çöker omuzlara

Kalmak mı
Bir ömrün yükünü omuzlayıp
Yine de gülümsemek rüzgara
"Gitmedim" diye değil
"Sevdim" diye direnmek bazen
Kalmak kör kuyuda su beklemek
Pencere pervazından içeri giren soğuğun
Annesiz bebek gibi ağlaması
Ne kolay kalmak sayılır
Oysa her gece aynı acıya yatak sermektir

Gidene mi zor
O yolun taşlarını ezberler
Dudaklarında küfür cebinde umut kırıntısı
Arkamda bir ses
Anadır sevgilidir yar kokusudur
Omuzuna vurur zaman
Omuzundan devrilen dağlar gibi
Belki adı unutulmuş bir sevda

Kalana mı zor
Ses ikiye bölünmez
Duvar susar perde titrer
Bir o kadar ağırdır beklemek
Anılar ıslak bir mektup gibi
Katlanır durur kalbin odalarında

Ölmek mi kolay dersin
Bir kurşun kadar hızlı
Bir düş gibi anlık
Ama ölmek yarım kalmış bir türkü gibidir
Ardında yoksul bir çiçek hep kalır
Yaşamak zor derler
Doğrudur
Yaşamak dikenli bir gül gibi koklanır
Kimi zaman kanar avuçların sessizce
Kimi zaman mis gibi bahar kokusu karşılar seni

Söyle ey yürek
Hangisi daha çok yakar insanı
Gidenin bıraktıkları mı
Kalanın çaresizliği mi
Yara mı büyütür bizi umut mu yorar
Bir yanımız sitem dolu bir yanımız dağ kokusu
Gitmek mi kalmak mı
Biri dışarı biri içeri açılır
Hangisinden dönersen dön
Yüreğin orada bir yerde kalır
Bir yanımız sevda bir yanımız hicran
İki kelime arasında rüzgar da savrulur yüreğimiz

Ne giden unuttur bu yeri
Ne kalan dindirebilir yangısını
Biri yol olur gecelere
Biri gölge düşürür sabahlara
İkisi de yarımdır aslında
İkisi de türküdür
İkisi de acı...

Nafiz Faik Erbaş

Gözlerin Hangi Mevsim

Gözlerin
Bir ihtimalin kıyısında durmuş da
Vazgeçememiş gibiler
Ne tam yaz ne kar altında bir kış
Bir sonbahar gibi mahsun
Bir ilkbahar kadar kıpır kıpır

Rüzgarın dokunduğu yerde başlıyor
Göz bebeklerin
Orada dalgalanıyor gecelerim
Hangi iklimde kayboldun
Bilmiyorum

Bir an duruyor zaman
Gözlerin içime dönüyor
Orada
Saatler durmuş kuşlar uçmamış
Aşklar hiç yaşanmamış
Ve sen hep orada kalmışsın gibi

Hangi mevsimde saklı kaldı bu özlem
Çünkü sen
Ne zaman gitsem gözlerine
Hep yağmur başlıyor içimde
Hep biraz üşüyorum

Bir yanda mor salkımlar
Diğer yanda yanan bir göl
Belki de sen
Yalnızca gözlerinle geldin bana
Ve ben
Bir ömrü o bakışta
Yaşamak istedim

Şimdi söyle bana
Gözlerin hangi mevsim
Bilmem ama
Benim gözlerim
Daima ilkbahara inanır

Nafiz Faik Erbaş

Gözlerin İki Yeşil Zeytin Çekirdeği

Yeşil yeşil
İki zeytin çekirdeği gözlerin
Şanki bin yıllık sevdanın
İçimdeki saklı zindanı
Sararmış umutları
Bir sonbahar ihaneti sanma
Öyle yeşil bakıyorsun ki
Hüznün mevsiminde bir bahar gibi

Nafiz Faik Erbaş

Hasretlik

Seni sevmek
İçimde bir memleket haliydi
Hangi mevsimde açtığını bilmediğim
Ve dağların ardında kaldığı için
Hasreti çekilen
Bir çiçek gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Hayatın İki Rengi

Ben siyah sen beyaz
İki farklı renk olsak da
Birbirimizi tamamlayınız
Ne yalnız karanlık
Ne yalnız aydınlık
Hayat hep siyah beyaz başlar
Birlikte biter başlayan yolculuk

Ben gece sen gündüz
İki ayrı zamanınız
Birbirini tamamlayan gündüz
Senin ışığında kaybolur karanlık
Benim karanlığımda canlanır aydınlık

Ben siyah sen beyaz
Ben gölge sen ışık
Ayrı değiliz seninle
Endişe olmadan umut olur mu
Nefretsiz sevginin ne anlamı var
Sen olmazsan ben olmam ki zaten
Ben karanlığı saklayan
Sen ışığı parlatan
Birbirimizi tamamlayınız
Ben olmadan eksik bir parça
Sen olmadan renksiz bir hayat

Ben siyah
Sen beyaz

Nafiz Faik Erbaş

Her Şeyi Unutmak (alzheimer)

Zaman içinde zaman kaybolur
Anılar dipsiz kuyulara çekilir
Hafızaları bulanıklaşır
Yaprak döker insan ilkbaharda
Unutulur saklı sevdalar
Ve gün gelir silinir tüm hafıza
Sen bana el ben sana el...

Nafiz Faik Erbaş

İçimdeki Senli Yalnızlık

Bir düş gibi gelme
Uyanırsam kırılır her şey
Gel de kal
Gel de kal ki
Zaman senden yana aksın biraz

Beni dinle
Çünkü içimde birikenler
Hiç anlatılmamış
Bir çocukluk gibi duruyor
Sadece sana açılacak bir kapı var içinde
Kilidi gözlerinde gizli

Yarın bana biraz gölge ver
Dinleneyim çocukluğumun altında
Üzerim toz olduysa yıllardan
Biraz es
Ama rüzgarsız
Sadece es

Dur
Zaman acele etmesin
Biz bitince geçsin
Şu anın bile
Bir ömrü var bizde
Yaşanmaya değen

İN
Kalbimin en sessiz kadına
Işık arama
Karanlık bile
Senli oldukça sıcak
Ve seninle
Sevgide bir ömürlük

Gel
Ne eksikse birlikte tamamlayalım
Yarım kalan gülüşler
Dağınık sabahlar
Ve akşamın sarhoşluğu
Hepsi bizde kalsın

Ve sen
Bir daha hiç gitmeyecekmiş gibi
Otur yanımda bir ömür

Nafiz Faik Erbaş

İçimdeki Sıkıntı

Sabahları içime uğramıyor
Gözlerim açılıyor zifiri bir karanlığa
Zaman geçmek bilmiyor
Başka hayatlarda buluyorum kendimi
Susmanın bile sustuğu bir hali düşünemiyorum
Düşünsem de
Kendimde tutunamıyorum

Geçmedi biliyorum
Varlığı hala benimle
İçimde yürüyen biri var
Görünmeyen ayaklar
Gitsin istiyorum bilmediğim bir yere
Belki ama gitmiyor
Bedenimden kopamayan bir parça gibi

Kendi içimde yuvasız bir zamanım
Vallahi yok arasında bir yerdeyim
Işığın ve gölgenin dışında
Sonra bir şey değişiyor
Hadi olmayan bir ürperti
Dokunmaksızın geçiyor içimden
Korkunun büyüdüğü yer
Meğer beklemekmiş çaresizce

Biliyorum
İçimde usulca büyüyen bir şey var
Silik Bir düş
Eksik bir hatıra gibi
Bir beden içinde
Birbirine yabancı iki parça
Ayrılmayan

(Eşimin beyninde tespit edilen bir tümör gerçeği ile yaşamak)

Nafiz Faik Erbaş

İçtim Hayatı

İçtim hayatı bardaktan
Lafımı esirgemem, yakarım
Tatlıysa şeker gibi
Ağırsa rakı gibi
Ama içtim dibine kadar

Nafiz Faik Erbaş

İki Damla İki Gökyüzü

(Torunlarım Demir ve Göktürk'e)

Demir
Adın ağır
Gülüşün hafif
Elini tuttuğumda
Yere basmayı unutur ayaklarım

Göktürk
Adın uzak
Bakışın yakın
Konuştuğunda
Dünyanın sesi değişir

İkiniz
Aynı kalbin İki odası gibisiniz
Bir nefesimi alır
Öteki geri verir

Ve ben
İkinizi de dünyalar gibi seviyorum
Ama dünyaları bırakıp
Size sığınıyorum

Nafiz Faik Erbaş

İzmir'i Anlatmak Zor Be Güzelim

İzmir'i anlatmak zor be güzelim
Sen hiç Karşıyaka'da martılara şiir okudun mu
Hadi diyelim okudun
Okurken elin elime değdi mi mesela
O an rüzgarı bile utandıran o an
Senin sadece dostça gülümseyişin
Bir vapurun isli dumanına dolanıp
Alsancak'a doğru uzaklaştı

Kordon'da yürüdük ya hani
Senin ayakların denize
Benim gözlerim sana kayıyordu
Bir simitçi geçti aramızdan
Tam ikimizin ortasından
Yani aşk ile acı arası
Tam bir simit kadar uzaklık

Sen çiğdem çitledin
Ben kalbimi usulca
İkiye böldüm
Sen İzmir böyle midir her zaman dedin
Ben sustum
Çünkü her zaman böyle değildir be güzelim
İzmir bazen sabaha karşı kendini bile unuttur

Bir gariplik var sende
Hani gecenin tam ortasında
Bir duvar yazısına gizlenmiş
Yarım bir hikaye gibi
Biraz şiir biraz senli anılar
Çokça eksik
Çünkü gözlerin bakmıyor artık öyle
İzmir gibi

Bir usta şair geçse şimdi bu sokaktan
"Bu kente en çok mavi yakışır" derdi belki
Ama ben biliyorum
Mavi artık senin saçlarının gölgesinde kaldı
Biraz Urla bir de elinin değdiği ne varsa
Sen kokan her şey uzak şimdi

Ben mi
Her yeri sen kokan
Kendi yaşanmışlıklarla dolu
Ben seni sevdim
Seni
İzmir gibi sevdim

Nafiz Faik Erbaş

Kalemim

Duygularımın yoldaşı
Söyleyemediklerimi harf harf
Kağıtlara döktüğüm
Hatırlı yalnızlığım

Seninle öğrendim
Güneşin ateşten bir dokunuş
Dalların kahverengi
Ve denizin engin maviliklerde
Bir şarkı olduğunu

Seninle tattım
Gökyüzünün ellerini uzatıp
Yeryüzüne sarıldığının
Resimlerini çizmeyi

Dilsiz şairim
Dert ortağım
İçimde ne varsa sana döktüğüm
Hüzünlendiğinde sığındığım
Sırdaşım

Seni her elime aldığımda
Yeni sayfalara
Yeni bir umutla
Göğün karanlığını parlatan
Yıldızlara yazan kalemim

Nafiz Faik Erbaş

Kapanmayan Gözler

Geceleri gökyüzüne
Bir çuval yıldız taşırım sanki sırtımda
Vücudun bir çarşaf gibi buruşuk
Uykusuzluğun zihnimde sokak lambası
Düşünceler birer Karabulut tepemde
Gözlerim iki ağır kapı
Kapanmak bilmez
Ardında kıpırdayan gölgeler...
Sonra bir kısa saltanat
Tekrar... açılır gözler zifiri karanlığa

Uyku, adı unutulmuş bir dil kadar uzak
Kaygılar kafanın içinde kurtçuk
Sabaha kadar dolanır dururlar
Herkes uyur, sen uyanık bir pencere
İçerisi sıcak, dışarısı ayaz
Ne zaman berraklaşacak bu düşünceler?
Bilinmez
Sabah getirir mi o soluk gri ışığı?

Bu bir direniş
Kendi karanlığına karşı
Yaktığı küçük mavi bir alev...

Nafiz Faik Erbaş

Kasım Dökülürken

İçimde bir kasım hüznü
Yapraklar sessiz, yerde serili hikayeler
Eski bir şarkının melodisi esiyor havada
Ve ben yine bir kasım'ın ela gözlerindeyim
Dalında bir sarı yaprağın titreyişi
Yorgun bir alev'in son nefesi gibi...

Kasım, içinde boğulmuş bir güneş taşıyan
Donuk bir camdır
Sisli bir gölgede kaybolan
Parmaklarımda akşam kızılığı kanar usulca

Benden geriye kalan
İçim kasım gibi dökülürken...
Gece, kanayan yaramı sardı usulca...

Nafiz Faik Erbaş

Kendine Yalnızlık

Hayat bazen
Dağlara salınmaktır
Yılıkı'ya bırakılmış atlar gibi
Yapayalnız

İnsanın kendinden kaçmasıdır
Büyüdüğü topraklara
Dönmenin hasretiyle
Yanması gibi
Özlemle...

Nafiz Faik Erbaş

Kışın Sevdin mi?

Beyaz bir keder göktü her yana
Zemheri yalnızlığın gözleri gibi bakarken geceye
Sen hiç kışın sevdin mi?
Sevdin mi ki üşüdüğün yerden yürek yakan bir sıcaklık çıkabilsin?

Kardelenler açmaz inatçı bir türküdür açan
Karın altında kalan sabırsızca öfkeyi delen
Buz kıran nefesim her gece yeniden doğar
Karanlık çekilirken yalnızlığım kalır geride

Kışın sevmek
İçimdeki fırtınayı salıvermektir usulca
Kendi toprağının karanlığına doğru inen yağmurdur
Donuyor gibi üşürken bir ezgi sıcaklığı ile ısınmak

Yanaklar al al
Soğuğun avucunda kızıl bir hatıra
İçimde bir sıkıntı büyüdükçe büyüyor
Özlem'in yüreğimin üstünde dağlar deviriyor
Utanmak yok korkusuz bir sabah bekler içimizde

Dudaklarına bir Nisan gizleyip karlar altına
Bir umut tohumu ekmektir rüzgarın saçlarına
Kar bir tohumun hayalindeki beyaz bir gelinliktir
Gece soğuğu ayaza çaldığında nefesinle çiçeklenir
Sevda gökyüzündeki sığırcıklar gibi içimi ısıtan güneşimsin

Ve öğrendim ki
Bazı sevdalar mevsim seçmez
Üşüyerek büyür
İnsan tam da donacağı yerde
Bir başkasının kalbine tutunur

Evet kışın sevdim
Seşini ateşe tutar gibi sevdim
Soğuk her yanıma yürürken
İçimde kalan son sıcaklığı
Bir kalbe benzettim
Ben kışın sevdim
En çok da
Üşüdüğüm yerde ısınmayı seçtim

Nafiz Faik Erbaş

Kıyak Hayat

Yaşamak dedin mi
İlle de kıyak olacak
Ne küfre doyar
Ne de kahkahayla yetinir
Gömlek ütüsüz, ruh ütüsüz
Ama keyif yerinde

Nafiz Faik Erbaş

Lal'im

İçimde uykusuz bir gece büyüyor
Gözlerimden bir yıldız süzülüyor yavaşça
Yüreğim devrik umutların lal gecesi
Ağzım konuşmalara ahraz bir mahkum

Dilimde bir küfür gibi büyüyor gerçekler
Ama dudaklarım sürgün
Sözlerim bir cellatın ipi kadar hain
Boğuyor boğazımda her haykırışı

Oysa duygularım bir çocuk kadar saf
İnanır her ilkbahara
Ama ellerim kelepçeli şu karanlık oyuna
Gönlümün gecesine vurulmuş prangalar

Bir ağacın gölgesiyim, dallarında fırtına
Her kopan dal bir söz keskinliğinde
Köklerim sızlar toprak altında
Ve rüzgar süpürür götürür çaresizliğimi

Nafiz Faik Erbaş

Memleket Gibi

Sen memleket gibisin kadını
Bir yanın deniz, bir yanın dağ
Bir yanın kanar, bir yanın bağırır
Ama hepsi de içten, hepsi de çıplak
Tıpkı bu halk gibi, tıpkı ben gibi

Nafiz Faik Erbaş

Mevsimsiz Aşklar

Gözlerin hangi mevsimdi hatırlamıyorum
Belki sonbaharın en ince yağmuru
Belki ilk yazın ilk çiğ tanesi
Baktığın her şey değişirdi
Bir çiçeğe dönüşürdü taşlar
Ve kuşlar senin dilinden şarkı söylerdi

Ellerin iki sıcak iklimdi avuçlarımda
Kışın ortasında bir yaz günü gibi
Dokunduğun her yerde
Kar eriyor toprak uyanırdı
İçimdeki nehirler coşardı
Sessizce usulca delicesine

Dedim ya gözlerin hangi mevsim
Bilemedim hala
Belki de mevsimsizdin sen
Kendin bir iklimdin
Ve ben o iklimde
Kök salmış bir ağaç gibi
Hem seninle büyüdüm
Hem seninle savruldum rüzgarlara

Nafiz Faik Erbaş

Muhabbetini Özledim

Özledim seni
İki mert yürek gibi
Bir parça peynir
Bir dilim kavun tadında
Muhabbetini özledim

Sonunda oturduk aynı masaya
Kar gibi beyaz
Deniz gibi uçsuz bucaksız
Başladık muhabbete

Bir damla ışık düşer masama
Sohbetin en sıcak yerinden
Gönlümün gizlisine
İnceden bir müzik sesi
Yavaştan dokunurken yüreğimin ucuna
Senin gözlerinden yudumlarım duble duble
Sonra çenem açılmaya başlar
Değme keyfime o zaman
Tomurcuklar düşer ağzımdan birer birer
Taa ki çiçekler açana kadar

Uzaklardan anılar dökülür masaya
Bir ömür saklanır her biri
Ve gece biter yol görünür
Masada kalan kadehler gibi
Geride biraz sevgi biraz hüzün
Ve bir de bıraktıklarım kalır

Nafiz Faik Erbaş

O İnce Çizgi (bir Kalp Krizi Hikayesi - Iı)

Kavruk bir öğleyi öptüm
Kan ter içinde
Bir dağ başı gibi yalnız
Ve sırtıma
Bin yıllık yorgunluk yapışmış

İçimde Bir kırat ürktü
Tökezledi
Bir demir kıvılcımı gibi
Yüreğimin tam ortasına düştü ağıt

Uğultulu bir hasret geçti boğazımdan
Kan tadıydı
Sofraya oturmadan çekip giden
Bir kederin ardı sıra
Yangınlar büyüttüm

Bir göz bir bakış
Kırmızıya vurmuş bir seher vakti gibi
Damarlarımda yürüdü de
Anlamadım ilkin
Ki ben toprağı dinlerim
Ki ben acının kokusunu bilirim

Kırık dökük taş ocakları gibi
Çatladı kaburgamın altı
İçim bir savaş alanına benzedi
Barut kokar gibi yanıyor hala
Orada ezeli bir hasret
Kendine yer aradı da bulamadı.

Ayaklarımın peri tükendikçe ağırlaştım
Tuzlu bir çığlıkla bastım toprağı
Yokladı beni eski bir sevda gibi
O bozkırın suskun dili

Yıldızlar şahit
Bıçak gibi girdi içime o an
Bir türkü yarım kaldı
Bir ömür suskun sevdaya sığındı

Ve ben
Acıların içine düştüm de
Yüreğim çırılçıplak
Bir fanusun ortasında
Yapayalnız yakalandım...

Nafiz Faik Erbaş

Onurlu Ölüm

Ölüm
Kıratlar gibi geçmeli
Dağların sırtından
Dimdik
Ve sessiz

Kurşun gibi soğuk olmamalı
Bir annenin yorganı gibi
Çekilmeli üstüne

Bir sevdanın ardından
Türkünün bitişi gibi gelmeli
Taştan
Topraktan
Bir de yürekten olmalı
Düşmesin ardından
Yetim bakışlı geceler

Ölüm dediğin
Onurlu bir duruşsa eğer
O zaman
Buyursun gelsin

Nafiz Faik Erbaş

Ölüm

Bir gün
Gecenin içine düşersin usulca
Ay ışığı vurur alnına
Yıldızlar dökülür saçlarına
Hayat bir rüyaya çağırır seni
Ve soğuk bir kış günü
Uyuyan bir çocuğun huzuruyla
Toprağın koynuna kıvrılırsın

Bilir misin
Her son bilinmeze açılan kapıdır
Ömür dediğin aldığın nefes kadardır
Ne eksik ne fazla
O yalnız müphem yolculuğa çıkmaktır
Bir varmış bir yokmuş gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Ölüm Sessizliğı

Ansızın gelir belki
Bir sabah uyanmamak gibi
Yatağında bir yaprak misali
Kıvrılıp kalırız

Bazen de bir pencereden
Duyduğun gülüşün
Ardından süzülen
Bir sonbahar yaprağıdır
Düşer... düşer

Ve hiçbir şey eskisi gibi olmaz
Sadece
Bir resimde kalmış
Gülümsemen
Ve saatlerin
Artık işlemediğı
O derin sessizlik

Nafiz Faik Erbaş

Sen Gibi Güzelsin

Bir sabah aydınlığı gibi gelirsin
Sessizce, hiç haber vermeden
Gece yarısı pencereden süzülen
Ay ışığı misali
Düşersin içime güzelim

Denizin kıyıya vuruşu gibi
Hep aynı, hep farklı, tekrar tekrar
Ellerinle dokunduğun her şey
Başka anlamlar kazanır sanki

Sözlerin
İncecik İpek gibi dokunur havaya
Ve ben çaresiz dinlerim

Bazen düşünürüm
Belki de güzellik buydu zaten
Ne göz alıcı bir manzara
Ne de şaşalı bir gün batımı
Sadece senin varlığın
Sade, yalın, içten

Ve ben
Gece yarısı kelimeler diziyorum
Biliyorum ki hiçbirisi yetmeyecek
Ama yine de yazıyorum
Çünkü güzelsin
Tıpkı şiirlerimdeki sen gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Sen Yanımdayken

Sen yanımdayken
Ölüm yanıma yaklaşamaz
Sen yanımdayken
Korkularım geri çekilir
Sen yanımdayken
Yaşamak bile güzelleşir.

Nafiz Faik Erbaş

Seni Sevmek (gibi bir şey)

Seni sevmek
Yağmuru dinlemek gibi bir şey
Damla damla birikmek
Sonra coşmak gibi bir şey

Seni sevmek
Gözlerinde kaybolmak
Bir nehir olup
Akıp gitmek gibi bir şey

Seni sevmek
Rüzgara bırakmak seni
Savrulurken sessizce
Kendini bulmak gibi bir şey

Seni sevmek
Bir akşamdan geçerken
Adını içimden anmak
Ve gülümsemek gibi bir şey

Seni sevmek
Geceye bir yıldız asmak
Karanlık çekilirken
Sabaha yakınmak gibi bir şey

Seni sevmek
Toprağa düşen tohum gibi
Zamanla filizlenip
Her bahar yeniden doğmak gibi bir şey

Nafiz Faik Erbaş

Seni Sevmek Bir Bahar

Seni sevmeyi
Hiçbir mevsime bağlamadım
Ne zaman sen içimden geçsen
Kalbim bir bahara kapı aralıyor
Gözlerimde yeşilleniyor Dünya

Ve biliyorum
Ömrümün neresine denk gelersen gel
Orası çiçek açacak
Çünkü Şevda
Sen varsan güzelleşiyor

Nafiz Faik Erbaş

Seninle Biz Olsak

Seninle bir kırlangıç olsak
Kanat çırparken aynı göğe
Bir düşmez olsak yere
Bir ölüm olsak iki kişilik
Ne korkunç ne güzel

Seninle bir çöl olsak
Kumların altında bir su
Bir susuzluk olsak sonsuz
Bir serap olsak gerçeğe dönüşen
Ne umut ne hüsrân

Seninle bir yara olsak
Kanarken sızlamayan
Bir ah olsak duyulmayan
Bir türkü olsak söylenmeyen
Ne acı ne tatlı

Seninle bir vakit olsak
Durmazdı saatler işlemezdi
Bir an olsak sonsuza dek
Bir bakış olsak çoğalan
Ne sen ne ben
Sadece biz...

Nafiz Faik Erbaş

Sensizliğim

Öyle bir sensizliğin içine düştüm
Aynadaki yüz benim miydi tanıyamadım
Ne yanaklarımda gamzem
Ne sevinçlerim de bahar kalmış
Sensiz ve mevsimsiz zamanların
Akşamüstülerindeyim

Nafiz Faik Erbaş

Sofraya Bırakılan Akşam

Bu akşam deniz kokusu getirdim sana
Sessizce bıraktım sofraya
Akşamın payına düşeni
Ellerin ömür kokuyor
Zeytin dalı gibi kırılmış
İçimde bir akşam vakti

İkimiz beraber sığarız bir yaprak altına
Sen güneşten, ben yağmurdan saklanırsın
Bir martı sesi kadar mavi
Dalgalarla kıyıya vuran
Bir sevda parçası

Sen benim sesine uyku kaçmamış sabahım
Dalından koparıp cebime koyduğum güneşimsin
Yıldızlar göğsüne serpilmiş gökyüzünün
Zifiri karanlıkta
Bir akşam gibi...

Nafiz Faik Erbaş

Sonbahara Ağıt

Sonbahar demek
Yaprağın düşmesi demek değil
Koca bir yazın
Sıcak ve kavgalı
Akrep gibi sokan günleri
Bitirmek
Ve karlı upuzun
Zemheri akşamları
Bembeyaz dağları, ağaçları
Beklemek

Nafiz Faik Erbaş

Sonbaharın Sessiz Çöküşü

Biraz yağmur biraz yalnızlık biraz sen
Deniz kurşuni yapraklar kahverengi ve sarı
Sonbahar bir akşam güneşi gibi çekildi gönlümden
Kaldırımlar sarıya keser ağaçlar çırılçıplak
Koyu mavi bir akşamın serinliği gibi
Her hüznün içinde bir sen varsın
Ve bir kadın yürüyüşüyle kaybolup giden
Seni seviyorum diyemeden geçen yazlar gibi
Bir balık ağı misali delik deşik bir mazim
Ve rengarenk bir ölümdür sevmek sonbaharda...

Nafiz Faik Erbaş

Şahsına Münhasır Ben

Ben Nafiz oğlu Nafiz
Nevi şahsına münhasır biriyim
Öyle havalı laflarım yoktur
Yolunda yorulduğum memleket sevdalısıyım
Arada bir duygularımı dökerim kağıtlara
Kendince şairim biraz

Taşların üstünde koştum
Yuvarlandım tozuna bulandım
Rüzgarın ne demek olduğunu
Yüzüme vurunca anladım
Okul bitince büyüdüm
El salladım çocukluğuma
Sonra gurbete salındım
Yeri geldi özledim
Yeri geldi ağladım
Ve büyüttüm iyice kendimi

Hayatla aynı boydayım
Bir bardak çay tadında
Çıkamaz yolların başında
Şessizlikte düşünürüm
İşte böyle bir şey
Gariplik benden uzak ama
Yorgunluk çökmüş bedene
Mutlu mu mutlu
Ben Nafiz oğlu Nafiz'im
Saygılarımla...

Nafiz Faik Erbaş

Şarkılar Kalpten Söylenir

Yıldızların aydınlığı vururken gözlerime, gecenin karanlığında,
Ay bile yalnız yakamozken sevdalı, sıcak yüreklere...
Ve sen, bir Meltem misali dolanıp durma kalbimde
Ki her nefesimde yeni bir bahar savrulur rüzgara.

Zaman bir kum saatidir, usul usul akan
İçinde kaybolmuş iki kum tanesi, iki aşık
Ellerimizde tutuşur gece bir köz gibi
Dudaklarımızda saklıdır söylenmemiş bütün şarkılar

Bu sessizlik, en derin namedir aslında
Seni dinlerken kalbimin bestesini
Yıldızlar söner bir bir, sabah utangaç görünürken,
Biz kalırız geriye bir tek biz

Yakamozları söylenir belki denizin dilince
Bizim şarkımız sussak da hiç bitmez

Nafiz Faik Erbaş

Tersine Mevsimler (tezatlık)

Mart geldi, ben sonbahar gördüm sokaklarda
Açan erguvanlar içimdeki mutluluğu söndürdü
Yeşeren dallar ıslak bir elveda taşıyordu
Aydınlık uzadı akşamlara, ben karanlığa hazırlandım
Sanki gün gün biraz daha azalıyor güneşin parlaklığı

Pencereden bahçeye baktım filizler çıkıyordu topraktan
Ama içimde bir şey dökülüyordu yaprak gibi
Kuşlar yuva kuruyordu, ben göçü düşünüyordum
Çiçek açıyordu ağaçlar ben meyveyi yitirmiş gibiydim
Bahar beni canlandırmadı, tam tersi ömrümü yedi

Ekim geldi, ben ilkbaharı yaşadım yüreğimde
Düşen her yaprakla ben hayata yeniden bağlandım
Solan renkler içimde canlandı yeniden
Gün kısaldı, ama içimi hiç karartmadım
Öyle ki her akşam biraz daha sarıldım hayata

Yağmur vurdu camlara, çıplak dallara
Dallar çıplaklaştıkça gönlümde bir şeyler yeşerdi
Kuşlar uçtu güneye, ben burada kaldım
Doğa uykuya daldı, ben bahara hazırdım

Belki tezat değil bu, belki gerçeğin ta kendisi
Mevsimler değişmez değişen biziz
Kimi zaman yeşile ağlarız
Kimi zaman sarıya sevinir, tutuşuruz.

Mevsim ne olursa olsun
Anladım ki davranışlarımız içimizdeki mevsimi yansıtır
Mart'ta hüznülenir ağlayabilirim
Ekimde çiçeklenir açabilirim
Ne ilkbahar beni kurtarır
Ne sonbahar mahveder
Çünkü mevsimleri içimizde bizler yaşatırız
Gözlerimizle
Yüreğimizle...

Bu yüzden bakmıyorum artık mevsimlere
Bakıyorum o mevsimi nasıl yaşadığıma
Tezat bende... Mevsimlerde değil

Nafiz Faik Erbaş

Umutlu Yarınlara

Başımın içinde karanlık bir nehir çalıyor
Akıyor sessiz sabırlı ve bilinmeyene
An olur dalgaları düşlerime çarpar
Dillerim lal
Gözlerim anlamsız kalbimde endişe
Susarak konuşmak bu olsa gerek

Ve bir el
Gökyüzüne çizilen bir yazı gibi
İnce bir dokunuşla
Bedenimde büyüyen karanlığı
Bir sabahın aydınlığı ile siliyor

Ne bir zafer arayışı bu
Ne de korkunun soluğu
Bir duanın incecik bir ipte yürüyüşü bu
Düşmeden dağılmadan
Sadece geçmem gereken bir köprü

Varsın bilinmesin nereye gidiyorum
Ama sonuçta
Bugün bir gülün açması için
Göğe açtığım her el
Bir parça umut bırakıyor ardında

Nafiz Faik Erbaş

Veda

İlk nefesimde rüzgardım
Yaz beni ateşten eğrilere böldü
Güz içimi burgulu bir sarılığa örttü
Kış donmuş soluktu
Gecenin beyaz kalemi ile yazılmış düşlerde
Ama ben hep baharı bekledim
Bahar geldiğinde
Kendimi tomurcuklarda ararım
Sessizce her şey hayat bulurken
Ben vedaya
Bir bahar sabahı
Çiçek kokularına karışıp
Usulca çekip gideceğim...

Nafiz Faik Erbaş

Yağmur

Gökyüzünün dili dolaştı yine
Toprağa düşen
Her damla
Bir mektup sanki
Özledim diyordu, özledim.

Nafiz Faik Erbaş

Yalancı Bahar

Birden bire güneş vurur sırtına Nisan'ın
Ağaçlar şaşırır
Tomurcuklar patlar vakitsiz
Bir çılgınlık sarar dalları

Aldanma
Bu bahar yalancıdır
Bir kumarbaz gibi dağıtır güneşi
Ardından
Islak bir toprak kokusu
Ve bir yürekte
Ertelenmiş bir kavga bırakır

Sonra ansızın
Bir gece yelesinden
Keskin bir ayaz eser
Beyaz bir sessizlik çöker
Çiçeklerin üstüne
Yalancı bahar budur işte

Oysa ne çok benzer
İnsan içindeki bahara
Bir bakışla ısınıp
Bir sözle donmak
Yürekte böyle aldanır
Sanki gerçek gelecekmiş gibi
O ilk sıcaklığa

Ama bilir misin?
Belki de yalancı değildir bahar
Sadece biziz aceleci olan
Kök salmadan filizlenen
Derinliği unutan...
Belki baharın yalancısı yoktur
Sadece dinlemeyi bilmeyen
Kulaklarımız vardır rüzgarı

Yine de açacak ağaç
Yine de sürececek tomurcuk
Belki yarın kar yağacak üstüne
Belki donacak
Ama o, baharı içinde taşıyan
Susmaz
Çünkü her yalancı bahar
Gerçeğin habercisidir aslında

Nafiz Faik Erbaş

Yanımdayım

Her şeyin sessizleştığı yerde
İçime doğarsın
Huzur veren dua gibi
Çoğu zaman
Yüreğinde azgın dalgalar kabarır
Korkular toplanır geceden sabaha
Ve karanlık aydınlığa döndüğünde
Yeni umutları açılır gözlerimiz
Büyüyen bir sabırla
El ele

Sen ne zaman başını usulca isen
Ben omuzlarının kenarında olurum
Yemin olsun
Gün ağarsa da
Yol uzun görünse de
Seninle varım seninle beraber
Bütün yarınlar
Senin sesinle uyanacak ben de
Ve her zaman
Her adımda her nefesinde
Hep yanında olacağım
Hep

Nafiz Faik Erbaş

Yeşil Gözlüye

Çizgiler çizdim gecenin alnına
Bir dua gibi isimsiz değilmiş vakitler
Boş gözlerle uzaklara doğru bakarken
Konuştu yüreğimin kırık kapıları
Bir çocuk geçiyordu içimden elinde yıldız
Gözlerinmiş bilemedim ilkin

Sen ki gözlerin
Bir dağın ormanı kucaklaması gibi duygulu
Bir ırmağın kıyıya yaslanması kadar
Durgunsun

Öyle güzel bir yeşil ki gözlerin
Ne ormanlar anlatabilir onu
Ne denize vurmuş sabahlar

Ellerin vardı
Dokunmaya cesaret edemeyen
Kelebek gibi
Usul usul konardı kalbime
Yıkılmış bir akşam üstünü yeniden kurmaya

İnsan kendini yaprak gibi hisseder bazen
Düşecekmiş gibi
O zaman yalnızlık
Bir bulut gibi çöker üstüne
Ama ben
Her yalnızlığa bir isim koydum
Hepsi "sen"di
Ama en güzeli
Yeşildi...

Nafiz Faik Erbaş

Yürek Yangını

Acıyı bağrına basınca
Azalır mı?
Coşar mı? bilinmez.

Yürekten gelen her şey
İner derinlere

O zaman
Acıtır
Yakar
Ama eksiltmez..

Nafiz Faik Erbaş